ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Σάν τὸν ἀρχαῖο βασιληᾶ, μέσα στὸ κατοστάρι,
ἔρριξα τὴν ἀγάτη μου, ὡσὰν μαργαριτάρι...
Ὁλόκληρός μου ὁ θησαυρὸς ἦταν αὐτὴ καὶ μόνο,
καὶ νὰ ποὺ μέσα στὸ κρασὶ ἀνάλγητα τὴν λυώνω !

Ὅσο κι' ἂν τὰ μαλλάκια της κυττῶ στὸ ρετσινάτο,
καὶ τὸ μπαλκόνι στέκεται καλὰ στὰ θέμελά του.
Κι' ἂν τὴν καρδούλα μου ἔχασα, θέλω νὰ μείνη κάτι
ἀπ' τὴν ἀξιοπρέπεια, γιὰ τῆς παρέας τὸ μάτι...

Δὲν φτάνει τάχα πὼς πονῶ, γιὰ νὰ τὸ ξέρω μόνο,
ἢ κι' ἡ συμπόνια τοῦ ντουνιᾶ μοιράζει, λές, τὸν πόνο,
καὶ πὰ στὰ ματοκλάδια σου, λιγόψυχα, τὴν ἄκρη,
τρεμοζυγιάζεται δειλό, νὰ πέση σου ἕνα δάκρυ ;

Πάρ' το κρυφὰ στὰ δάχτυλα καὶ πέτα το στὸν τοῖχο,
μὴ στάξει μέσα στὸ κρασὶ καὶ πάει καὶ τὸ θολώσει,
κ' ὅσο γιὰ τ' ἀναστέναγμα, κάνω πὼς ξεροβήχω,
κι' ἔτσι τὸ καταπίνουμε, χωρὶς νὰ μᾶς προδώση...

Καὶ σύ, κορδιά, παράτησε τὰ τρέμουλα, νὰ ζήσης,
καὶ χτύπα κάνα θούριο νὰ ξεμελαγχολήσης,
δὲν τῆς ἀξίζει, ρὲ τρελλή, ὁ Βλάμης νὰ στενάζη,
γιατί μιὰ στάλλα ἂν τ' ἄξιζε, ἤξερε αὐτὸς νὰ [σφάζη !...

Ἔννοια σου, καὶ δὲν ξέμαθα αὐλάκια ἐγὼ νὰ [φτιάνω,
σὰν ἀπὸ συντριβανωτὸ ν' ἀπλώνωντοι κουρτοῦμι,
μὰ δὲν πιστεύω νὰ ζητᾶς στὴν ταραχή μου ἀπάνω
ἀντὶ γιὰ αἷμα, δηλαδή, νὰ δῆς σιταροζοῦμι !...

Πνίξε τὴ θλίψι στὸ κρασί, παράτησε τὴν ἔννοια,
θάψε βαθειὰ τὸν πόνο σου, κανεὶς νὰ μὴν τὸν ξέρη,
κι' ἂν τὴ ρετσίνα μὲ μαλλιὰ παίρνεις κεχριμπαρένια
ἂς τήνε πάρει ὁ κάπελας καὶ κοκκινέλι ἂς φέρει...

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Εἶνε γνωστὴ ἡ λατρεία τῶν γάτων ἐκ μέρους τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. Ὅταν λοιπὸν ψοφοῦσε ὁ γάτος τοῦ σπιτιοῦ, ὁ οἰκοδεσπότης ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ξυρίζη τὸ ἀριστερό του φρύδι, εἰς ἔνδειξιν πένθους.

* * *

Τὸ Κοράνιο περιέχει 11.639 λέξεις καὶ 3.230.150 γράμματα.

* * *

Ἡ πρώτη προσωπίδα χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ τὴν Ποππαία, τὴν σύζυγο τοῦ Νέρωνος, ἡ ὁποία τὴν φοροῦσε γιὰ νὰ προφυλάη τὴν ἀβρὴ ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου της ἀπὸ τὸν ἥλιο.

* * *

Ὁ Κορνήλιος ἤξερε κι' ἀπήγγελε ἀπ' ἔξω ὅλα τὰ ἔργα του.

* * *

Στὸ βασίλειο τοῦ Ἀρακὰν κάθε κυβερνήτης διάλεγε ἄλλοτε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του ἕξη κοπέλλες, τὶς πιὸ ὤμορφες, καὶ τὶς ἔστελνε στὸ παλάτι τοῦ βασιληᾶ. Ἐκεῖ τοὺς φοροῦσαν ἕνα χοντρὸ βαμπακερὸ ροῦχο καὶ τὶς ἔβαζαν νὰ χορέψουν κάτω ἀπὸ τὸν καυστικὸ θερινὸ ἥλιο, ὥσπου ὁ ἱδρῶτας νὰ περάση τὸ ροῦχο τους. Κατόπιν ἔφερναν τὰ φορέματα αὐτὰ τῶν παρθένων στὸ βασιληᾶ, ὁ ὁποῖος τὰ ἐμύριζε ἕνα - ἕνα κι' ἔτσι ἐδιάλεγε τὶς παρθένες ποὺ θὰ κρατοῦσε στὸ χαρέμι του. Μὲ τὴ μυρωδιά, δηλαδή.

* * *

Λένε πὼς ὁ μεγάλος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος Ζεῦξις πέθανε ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια ποὺ κανε, κυττάζοντας μιὰ κωμικὴ γρηᾶ, ποὺ ἔζωγραφίσει ὁ ἴδιος σὲ μιὰ εἰκόνα του.

* * *

Κάποιος ἱστορικὸς γράφει πὼς ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα τῆς Γαλλίας φοροῦσε μιὰ μεγάλη ζώνη, ἡ ὁποία εἶχε γύρω πολὺ μικρὲς τσέπες. Σ' αὐτὲς τὶς τσεποῦλες ἡ βασίλισσα ἔβαζε τὰ χρυσᾶ κουτιά, μέσα στὰ ὁποῖα φύλαγε ταριχευμένες τὶς καρδιὲς τῶν ἐραστῶν της, ποὺ εἶχαν πεθάνει !...

* * *

Οἱ Κίμβροι εἶχαν ἔθιμο νὰ κόβουν πρὸ τοῦ γάμου των τὰ νύχια τους καὶ νὰ τὰ στέλνουν στὴ νύφη, ἡ ὁποία ἔκοβε ἐπίσης καὶ τοὺς ἔστελνε τὰ δικά της νύχια.

* * *

Ἡ πιὸ...εὐχάριστη, ἀλλὰ καὶ σοβαρότερη ἀσχολία τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Δομητιανοῦ, ἦταν νὰ σκοτώνη μυῖγες !...

* * *

Οἱ Καννίβαλοι ὑποστηρίζουν πὼς τὸ πιὸ εὐκολοχώνευτο ἀνθρώπινο κρέας εἶνε τῶν γυναικῶν.

* * *

Ἡ μόνες πρωτεύουσες ποὺ δὲν κατελήφθησαν ποτὲ ἀπὸ ξένους, εἶνε τὸ Λονδῖνο κι' ἡ Πετρούπολις.

* * *

Ὁ κονδυλοφόρος, μὲ τὸν ὁποῖο ἡ ἀντιβασίλισσα τῆς Βραζιλίας Ἰσαβέλλα ὑπέγραψε τὴν κατάργησι τῆς δουλείας, ἦταν πολυτελέστατος καὶ στοίχισε 7 χιλιάδες φράγκα !...

* * *

Στὴν Ἰταλία οἱ χωρικοὶ προσφέρουν τὰ πρῶτα ὥριμα κεράσια στὸν Πάπα.

* * *

Ἀπὸ τὸν 16ον ὡς τὸν 19ον αἰῶνα ἔγιναν 286 πόλεμοι. Ἀπ' αὐτοὺς 44 ἔγιναν γιὰ τὴν ἐπέκτασι τῶν ὁρίων διαφόρων κρατῶν, 22 γιὰ τὸν ἐξαναγκασμὸ τῆς πληρωμῆς καθυστερουμένων φόρων ἀπὸ ὑποτελεῖς λαοὺς στοὺς κυριάρχους των, 24 γιὰ ἐκδίκησι, 8 γιὰ τὴν ὑπεράσπισι τῆς τιμῆς καὶ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἔθνους, 6 γιὰ τοπικὲς διαφορές, 41 γιὰ τὴν διατήρησι τῆς βασιλείας, 30 γιὰ τὴν ὑποστήριξι συμμαχικῶν χωρῶν, 5 γιὰ ἐμπορικὲς διαφορές, 55 ἐμφύλιοι, 28 γιὰ θρησκευτικὲς διαφορὲς κι' οἱ ὑπόλοιποι γιὰ διαφόρους ἄλλους λόγους.

* * *

Αὐτὲς τὶς ἡμέρες πέθανε στὸ Τόκιο ὁ θρυλικὸς λωποδύτης Τζίντζι. Τὸ ὄνομά του ἔχει ἀφήσει ἐποχὴ στὴν Ἰαπωνία, γιατί ὁ κορυφαῖος αὐτὸς ἀρχιλωποδύτης τοῦ κόσμου ἦταν πρωτοτυπότατος στὸ εἶδος του. Εἶχε ὑπὸ τὰς διαταγάς του ὅλους τοὺς ἐπιχειρηματίας τῶν πέντε δακτύλων τοῦ Τόκιο, ἀπάνω - κάτω χίλιους ὀχτακοσίους ! Τοὺς εἶχε δὲ μοιράσει ἀριστοτεχνικά, σύμφωνα μὲ τὴν εἰδικότητά τους, στὰ τράμ, στὶς ἐκκλησίες, στοὺς περιπάτους, στὶς δημόσιες συγκεντρώσεις κλπ. Καὶ κάθε βράδυ — ἀσύλληπτος κι' ἄφατος ἀπ' τὴν ἀστυνομία — τσιμποῦσε ἀπ' τὸ συνάφι τῶν λωποδυτῶν αὐτῶν τὰ....νόμιμα ποσοστὰ τοῦ καὶ τὰ ξεκοκκάλιζε στὰ ἀριστοκρατικώτερα κέντρα μὲ τὶς ὤμορφες γκεῖσσες ! Ἐνῶ δὲ ἦταν γνωστὸς σὲ ὅλους γιὰ τὸ ὕψοπτο ἐπάγγελμά του, ποτὲ δὲν μπόρεσε ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν ἐνοχοποιήση, γιατί ποτὲ κανένας ἀπὸ τοὺς ἀπαδούς του δὲν θέλησε νὰ τὸν προδώση...

Τὸν ἔτρεμαν καὶ τὸν λάτρευαν συγχρόνως !...

πιχειρήματα τοῦ δημίου του. Καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλισουν καὶ αὐτόν, στὴν ἴδια θέσι ὅπου ἔκοψε καὶ κεῖνος τὸ κεφάλι τοῦ Νισαντζῆ Ἀλῆ Πασᾶ!..

Ἀπὸ τὴ λεπτομέρεια αὐτήν, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν πνευματικὴ κατάστασι τοῦ σουλτὰν Ὀσμὰν στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς βασιλείας του!

Σιγὰ-σιγά, ὁ Ὀσμὰν ἄρχισε νὰ κυριεύεται ἀπὸ μανία καταδιώξεως. Φοβότανε νὰ κυκλοφορήση καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ του, ἔπαψε νὰ βλέπη τοὺς ὑπουργούς του καὶ τοὺς ξένους πρεσβευτὰς καὶ τὴ νύχτα κοιμότανε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο φωτισμένο μὲ ἀμέτρητες καντῆλες καὶ γεμάτο πιστοὺς γεννιτσάρους, ὡπλισμένους ὡς τὰ δόντια.

Ὡστόσο, ἂν καὶ ἦταν βέβαιος, ὅτι οἱ σωματοφύλακές του τὸν φρουρούσανε καλά, ὁ σουλτάνος ξυπνοῦσε πολλὲς φορὲς τὴ νύχτα—τιναζόταν, μᾶλλον, ὄρθιος στὸ κτιβάνι του—γιὰ νὰ τοὺς ρωτήση μὲ ἀγωνία:

—Μήπως προσέξατε τίποτα τὸ ὕποπτο;... Μοῦ φάνηκε στὸν ὕπνο μου ὅτι θέλησαν νὰ μὲ σκοτώσουν!..

Ἐκεῖνο ποὺ κατέβαλε τελειωτικὰ τὸ σουλτάνο αὐτό, ἦταν ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπημένου του γυιοῦ, τοῦ πρίγκηπος Μωχάμετ, ὁ ὁποῖος πέθανε σὲ ἡλικία δεκαεννέα ἐτῶν ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια πολὺ συνηθισμένη στοὺς Τούρκους—ἀπὸ τὴν πολυφαγία δηλαδή!

Ὁ Ὀσμὰν ἔκανε κυριολεκτικὰ σὰν τρελλὸς ὅταν πληροφορήθηκε πὼς πέθανε τὸ παιδί του. Τρία ὁλόκληρα μερόνυχτα ἔκλαιγε, φωνάζοντας:

—Τὸ παιδί μου πῆρε μαζύ του καὶ τὴ δική μου ψυχή! Εἶμαι κ' ἐγὼ ἕνας νεκρός!.. Πρέπει νὰ μὲ θάψετε... γιὰ νὰ μὴ βρωμίσω!...

Ὕστερ' ἀπὸ τὴ νευρικὴ αὐτὴ ἔξαψι, ὁ Ὀσμὰν ἔπεσε σὲ βαθὺ λήθαργο, σὲ πραγματικὴ ἐκμηδένισι ὅλων τῶν διανοητικῶν καὶ σωματικῶν του δυνάμεων.

Φαινότανε πραγματικὰ σὰν ἕνας ζωντανὸς νεκρός!

Στὶς 28 Ὀκτωβρίου 1757 ἔπεσε σὲ ὕπνο. Οἱ γιατροὶ ποὺ στεκόντουσαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸν παρακολουθοῦσαν νὰ κοιμᾶται σαράντα ὀχτὼ ὁλόκληρες ὧρες. Σὲ μιὰ στιγμὴ, πρόσεξαν ὅτι εἶχε παγώσει ὁλόκληρος. Ὁ σουλτὰν Ὀσμὰν εἶχε πεθάνει ἀπὸ πολλὴ ὥρα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν οἱ γιατροί!...